

KIS LAP

MEZEI EGÉRKÉK. (Lásd a 263. lapon.)

A KÉT TESTVÉR.

— Elbeszélés. —

EM messze a falutól, jókora patak partján állt a derék Galambos molnár mester háza és malma. Ismerték a malmot messze vidéken, mert soha sem fogyott ki a vize és mert Galambos uram igen szép lisztet tudott őrölni, amellet pedig szives, becsületes ember volt, akivel mindenki szeretett találkozni.

A malom mellett a patakba erős gát volt építve, mely a vizet föltartotta, úgy hogy valóságos nagy tó képződött, melyből annyi vizet bocsátottak a malom kezeire, amennyi kellett; a tó mély is volt, úgy hogy csak jó uszó merhetett belé memni; de annál kellemesebb volt rajta csónakázni a csinos nagy ladikon, mely a malom mellett a parthoz volt kötve. A patak tulsó partján erdős domb emelkedett s innen korán reggel vig madárdal hangzott belé a malomkerék zakatolásába.

Kedves helyecske volt tehát ez a malom s az emberek, kik benne laktak, boldogok lehettek. Galambos uramnak télenyáron volt munkája, a felesége szép rendben tartotta a házat, a gyermekek pedig tanultak, játszottak és szépen növekedtek szülők örömére.

Három gyermek volt a háznál. A legidősbik, Juliska, most körülbelül tizenégy éves kedves leányka, ki már jó segítsége volt anyjának a háztartási munkában. Azután következett a két fiu, a tizenkét éves Károly és a tiz éves Lajos.

A két fiu nagyon különbözött egymástól. Károly izmos, erős gyerek volt s

apja azt határozta, hogy Károly majd megtanulja a molnár mesterséget és idővel átveszi a malmot, ha már ő, az apa, megöregedett; de hogy jóra való ember legyen belőle, előbb iskolába küldte, hogy tudjon egyebet is. Károlynak azonban az iskolába való járás nem volt épen kedves foglalkozás, nem szeretett tanulni, leckéjét soha sem tudta, földadványait soha sem végezte el becsületesen, mert egyáltalában semmiféle munkához sem volt kitartása, hanem annál inkább szeretett az erdőben bolyongani, madárfészket keresni, vagy pedig a tavon csónakázni, ámbár apja ezt megtiltotta s a gyermekeknek nem volt szabad magukban a tavon csónakázni, mert könnyen baj érhetne volna őket. De Károly ezzel nem törődött, tudta, hogy atyja egész nap dolgozik, nem látja és így aztán kedvére csónakázott; ha pedig szülei ilyesmiért pirogatták, vakmerően eltagadta és ekként már fiatal korában rászokott a hazudozásra. Ez pedig sok bűnnek és szerencsétlenségnek a forrása.

Egészen ellenkező természetű volt Lajos, a kisebbik fiu; ő is szeretett játszani, mulatni, de leckéit nem hanyagolta el s ha szülei vagy a tanító ur valamit parancsoltak, pontosan teljesítette. Egyszer olvasott egy érdekes történetkét egy kis fiuról, ki szorgalma és becsületesége által gazdag kereskedővé lett és boldogan élt; ez nagyon megmaradt emlékezetében és erősen eltökélte, hogy ha a falusi iskolát elvégzi, kérni fogja szüleit, küldjék a szomszéd városba kereskedő tanulóknak. Szülei ismerték e szándékát s már előre jóváhagyták; nem volt ugyan módjukban, hogy sokat költsenek a fiu

nevelés
hogy

mekei

Lajos

roly a

sége

tetést

ját ro

arra

kedve

tehat

haner

ellen

lehet

de a

ipark

a gar

ép ol

bünt

sem f

lesz r

kár v

vér i

hány

jos sz

szoká

megá

tehat

kiált

szapo

kéröl

nagy

nevelésére, de örömmel áldoztak, csak hogy jóra való ember váljék belőle.

A szülők egyformán szerették gyermekeiket, azonban természetes, hogy míg Lajos sokszor részesült dicséretben, Károly az ő sok csinyei, hazudozásai és röstösége miatt épen oly gyakran kapott büntetést. Ezt Károly nem tulajdonította saját rossz viselkedésének, hanem daczoskodva arra magyarázta, hogy szülei Lajosnak kedveznek, Lajost jobban szeretik; ezért tehát ő nemcsak nem szerette testvérét, hanem mindig irigykedett, gyűlölködött ellene s bántotta, bosszantotta, ahol csak lehetett. Lajos soha sem panaszkodott, de a jó anya gyakran észrevette a bajt s iparkodott szép szerivel jobb utra téríteni a garabonczás fiút; de bizony a szép szó ép oly keveset használt, mint a szigorú büntetés és a jó öreg tanító ur oktatásai sem fogtak rajta. Károly azt hitte, elég lesz neki, ha tud olvasni és egy kicsit írni, kár volna többet tanulnia.

Egy tavaszi nap délután a két testvér iskolába indult a faluba, mely néhány száz lépésnyire volt a malomtól. Lajos szaporán lépegetett, Károly ellenben szokása szerint minden bokornál megállt, hogy madárfészket keressen; így tehát messze hátra maradt Lajos mögött.

— Ugyan ne szaladj már annyira! kiáltá Károly bosszusan.

— Nem szaladok, de mennünk kell szaporán, mert különben elkésünk a lezkeről.

— No bizony, az sem lesz valami nagy szerencsétlenség! Attól a vén is-

kolamestertől úgy sem lehet sokat tanulni.

— Ugyan, Károly, már hogy beszélhetsz így a jó tanítóról! Jól tudod, mennyit fárad velünk; aki akar, bizony tanulhat eleget. Hanem te alkalmasint ma megint nem készítetted el föladványodat s ezért nem sietsz az iskolába.

Károly mérges pillantást vetett öcsére s gunyosan mondá:

— Oh, jól tudom, hogy most mindjárt sietni fogsz árulkodni.

— Azt nem szoktam tenni, te legjobban tudod.

— Igen is, én tudom legjobban, hány-szor kaptam miattad büntetést . . . tegnap is a csónakázás miatt.

— Arról nem tehetek . . . hazudni nem szabad s mikor édes apánk világos feleletet kívánt, hogy láttalak-e a csónakban vagy sem, meg kellett mondanom az igazat.

— Oh, gyönyörű testvér vagy, mondhatom! kiáltá Károly mérgesen. És ha most a tanító ur kérdezni fogja, mért maradtam el ma az iskolából, hát megint megmondod, hogy azért, mert nem tanultam meg a lezkeremet, ugy-é?

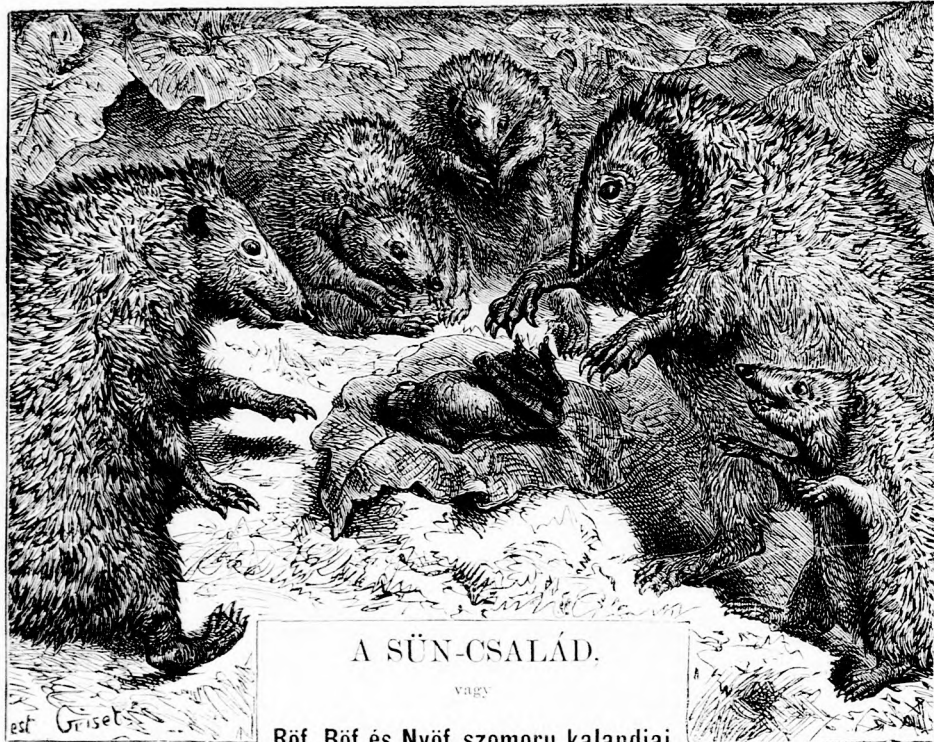
— Ha egyenesen ezt fogja kérdezni, nem tehetek egyebet, mint hogy megmondom az igazat.

— No hát mondd meg! kiáltá Károly dühösen és egy nagy követ fölkapva, Lajos fejéhez vágta, úgy hogy a szegény fiu eltántorodott s majdnem ájultan rogyott a földre.

(Folytatása következik.)

1874

A SÜN-CSALÁD.

vagy

Röf, Bőf és Nyőf szomorú kalandjai.

(Képekkel a 261. lapon.)

Sűrű erdő mélyén, nagy cserfa tövében élt csöndes fészékben egy boldog család: papa, mama és három gyermek. Nem volt pedig ez más, mint egy sün-disznó család.

Sün-papa és sün-mama elégedetten néztek a három kicsire, ezek pedig jókedvűen játszadoztak egymással, mert arra még nagyon kicsinyek voltak, kogy sétára mehessenek. Röf urfi és Bőf urfi, valamint Nyőf kisasszony váltig szerettek volna ugyan már szétnézni a világban, de a papa nem engedte.

— Még gyöngék vagytok, mondá nekik; ha veszély érne, nem tudátok magatokat megvédeni.

— Dehogy nem, szólt Röf urfi hetykén, hiszen már össze tudjuk magunkat gömbölyíteni.

— Tüskéink már élesek, tevé hozzá Bőf urfi

— Én pedig már többször megpróbáltam összegömbölyödeide-oda gurulni is nagyon jól sikerült, szólt Nyőf kisasszony. Testvereim ugyancsak összeszurkálták orrukattüskéimem, mikor boszantani akartak.

— Jó, jó, detüskéitek még gyöngék, még várnatok kell kissé. Nincs itthon semmi bajotok. Hozunk nektek enivalót.

A sünpapa igazat mondott, mert az öregek gondoskodtak mindig jó ebédről s ha egy-egy kövér békát megcsiphettek, rögtön hazavitték, kogy a kicsinyeknek is jusson belőle. Egy nagy uti lapu volt az abrosz, arra terítették ki a szegény áldozatot s aztán jó étvágyal megették.

Egy-két hét mult ily formán, a kicsinyek szépen növekedtek, erősödtek, de

ALMA-EBÉD. (Lásd a 262. lapon.)

— Jól van no, hát jertek velünk, szolt a mama.

TOJÁS-CSEMEGE. (Lásd a 263. lapon.)

együttal növekedett étvágyuk is, úgy hogy az öregek alig győzték hordani az eleséget. Egy szép meleg napon a nyugtalan Bőf urfi így szolt.

— Papa! Ma mi is kimegyünk veletek! Én már elég erős vagyok.

— Én is, szolt Rőf urfi. És legálább jóllakhatunk, ha találunk magunkis valamit.

— És látunk egyebet is ennél az unalmas erdőnél, tevé hozzá a kíváncsi Nyőf kisasszony.

Este felé, mikor már sötétedni kezdett, megindult az egész család. Sün papa ment legelől a két urfiával, utánuk a mama Nyőf kisasszonnyal. Nagy volt a fiatalok öröme, mikor kiértek az erdőből és a mezőt megpillantották. A nyugtalan Rőf urfi minduntalan elszökött apjától és jobbra-balra kalandozott, úgy hogy csak nehezen lehetett vele boldogulni; Bőf urfi, ki mindig éhes volt, folyton zsákmányra leskelődött, mintha legalább is három nap óta nem evett volna; Nyőf kisasszony, pedig minden lépten meg-megállt és kíváncsian bámészkodott, alig hallgatva a mamára, ki folyton intette, hogy mérsékelje kíváncsiságát, mert ha oly nagyon elbámészkodik, még valami baj érheti.

Mentek, mendegéltek tehát szépen előre s nemsokára eljutottak egy nagy majorság kertjéhez. Hirből már ismerték ezt a kicsinyek, tudták hogy itt teremnek a jó almák, körték, melyek oly pompás ízűek; örültek tehát, hogy oda bejuthatnak.

Bejutni azonban nem volt könnyű dolog; a sövény alján volt ugyan akkora lyuk, hogy keresztül bujhattak; de előbb egy mély árkon kellett átmenni, az árok partja pedig igen meredek volt. Sün-papa a két fiúval elől ment s megmutatta nekik, mit kell tenni: összegömbelyíté magát s legurult az árok fenekére, a másik oldalon pedig fölkapaszkodott. Rőf és Bőf urfiak vitézül követték, de Nyőf kisasszony ijedten állt meg az árok partjánál.

— Jaj, hiszen itt agyon ütöm magamat! kiáltá félénken.

— Nem lesz semmi bajod, csak gurulj le! Gyorsan, mert itt hagylak! mondá a mama.

Nyőf kisasszony megtette és szerencsésen lejutott az árokba; itt kiegyenesedett, nagy örömmel tapasztalá, hogy semmi baja sem esett, még tüskéi sem törtek össze.

Nemsokára mindnyájan bent voltak a kertben, de a sövénynél a sün-papa így szólt:

— Ti maradjatok itt, majd én keresek almát. Itt nagyon óvatosan kell járni, mert itt veszedelmes ellenségünk lakik, egy kutya, mely messziről megszagolja ha közeledünk.

— No bizony, én nem félnék tőle, hetykélkedik Rőf urfi.

— Én sem, szólt Bőf urfi. Hiszen ha összegömbölyítem magamat, nem tud hozzám nyulni, tüskéimbe nem haraphat belé.

— Igen ám, de addig ugat, míg végre emberek jönnek és megfognak.

Rőf és Bőf nem igen akarták hinni a papa bölcs szavait; de most még nem mertek ellenszegülni s ott maradtak mamával és Nyőf kisasszonnyal. Sün papa óvatosan tovább ment s eltűnt a bokrok közt. De nem sokáig volt távol, — csakhamar látták visszatérni, megterhelve almával; legalább is tiz darab volt fölfüzdelve a hátán, tüskéire. Volt aztán pompás lakoma, miközben sün-papa megtanította kicsinyeit, hogy kell az almát fölszedni a földről, a fa alól, oly formán, hogy föl kell borzolni a háta tüskéit s az almára ráfeküdvé, azt föltüzni. — Mikor mind megtették az almát, megindultak haza felé; a

sün-papa ment elől s ovatosan nézegetett körül.

— Nagyon vigyázni kell ám itt a ház közelében, fiam mondá. Az a veszedelmes kutya gyakran kint is szaladgál és oly gyorslábu, hogy elfutni nem lehet igen előle.

A fiatalok keveset törődtek az intéssel s a szép holdvilágban gyönyörködve vigan ficzkádoztak a mezőn, annál inkább, mert annak a veszedelmes ellenségnek semmi nyoma sem volt. Rőf urfi mindig mondogatta, hogy ő bizony nem fél, Bőf urfi pedig még valami enni valót keresett. És amint a füben kutatgatott, egyszerre talált is valamit, — egy fogoly fészket, tele tojással. Nagyot kiáltott örömeiben, a többiek odaszaladtak s ugyancsak örültek mindnyájan, mert a friss tojás legkedvesebb csemegéjük volt.

A szegény fogolymadár siránkozva röpkedett körül, de a sün-család nem gondolt vele; feltörték a tojáskákat, megették s aztán végre haza mentek, nagyon elégedetten a kirándulással.

A nagy séta után Rőf, Bőf és Nyőf pompásan aludtak s másnap mindig csak erről beszéltek. Kivált Rőf és Bőf urfiaknak nem volt többé nyugodalmunk s kérték szüleiket, vigyék őket ismét magukkal. De a sün-papa így szólt:

— Most egyelőre elég volt a tegnapi séta. Majd ha jobban megerősödtök, ismét jöhettek. Nem szabad ám mindennap a major felé menni, mert ott könnyen baj érhet. Másfelé kell járni, sokszor órákig keresni, kutatni, míg valami enni valót találunk. Azt pedig ti még meg nem birjátok. Csak maradjatok szépen itthon.

De az engedetlen kicsinyek nem voltak megelégedve a papa válaszával s mikor az öregek távoztak, Rőf és Bőf öszszebeszéltek, hogy ők bizony nem unatkoznak itthon, hanem maguk és kirándulnak.

— Megyünk bizony! szólt Rőf urfi hetykén. Szeretném tudni, mért ne menénk? A papa csak ijesztget, de nem lesz semmi bajunk, nem is fogja tudni, hogy oda voltunk.

Megindultak tehát s Nyőf kisasszony is kíváncsian utának lopózott. Nem gyanították milyen kalandok várnak reájok!

(Vége következik.)

MEZEI EGÉRKÉK.

(Képpel a czímlapon.)

LACZI, Jóska szép kettesben
Sétálgattak a ligetben.

Lépten nyomon vad virág,
Szedik is a fücskák.

S hogy hajlanak jobbra-balra:
Egyszerre csak . . . mi ez? Hallga!
Finom vékony ezinczögás . . .
Kis egérke, semmi más!

És csakugyan; ni ni, ott van!
Ott lapul meg a bokorban.
Ketten vannak az egérkék,
Jaj, úgy fáznak a szegénykék!

Laczi, Jóska föl is szedik,
A markukban melengetik.
S haza érve kis kalitba
Szeretettel bele teszik.

A FÖLD TÖRTÉNETE.

M ESEKET, történeteket olvastatok már sokat; itt a »Kis Lap«-ban is és tudom, szeretitek olvasni. De azok a történetek, melyeket eddig olvastatok, mindig emberekről szólanak, vagy pedig a mesék holmi kigondolt lényekről, tündérekéről s effélékről, melyek a valóságban nem léteznek. Most beszéljétek nektek valamit egy egészen másféle történetről, — a föld történetéről, a földéről, melyen mindnyájan élünk.

Tudom, kissé csodálkozva kérditek, hogy lehet a földnek története? Mit csinált a föld maga, amit elbeszélni lehetne? A föld maga nem igen csinált ugyan semmit, olyanformán, mint mi emberek szoktunk; de igen is történtek a földdel nevezetes dolgok, melyeket tudni érdemes és nagyon érdekes.

Bizonyosan vannak már köztetek sokan, a kik tudják, hogy a föld, melyen az ember, az állatok, a növények élnek, egy óriási gömb, mely szünet nélkül forog a nap körül s mint a többi csillagok, a végtelen világűrben lebeg. De ez a föld nem volt ám mindig olyan, a milyennek mi most látjuk: ember és állat sem volt mindig rajta. Sokféle változásokon ment keresztül, mindig más-másféle lett, míg végre olyanná alakult, a milyen most. Ezek az átalakulások képezik a föld történe-

tét. Tudós férfiak nehéz buvárkodás által derítették ezt ki, mert ez a történet nem volt sehol könyvben megírva, mint az emberek régi történetei. Tudjátok, honnan olvasták ki az emberek a föld történetét? Magának a földnek mélyéből! Igen hi-

zony! A föld belsejének vizsgálatából, a megkövülve talált csigákból, állatokból, növényekből, az egymás fölött fekvő különböző fajta kőzetekből kutatták ki, milyen volt a föld sok ezer és millió esztendővel ezelőtt. Sok tanulás, olvasás kell ahhoz, hogy valaki a föld történetét egé-

szen jól ismerje. Ha kissé figyeltek és megnézitek a rajzot, most is szerezhettek róla némi fogalmat.

Legislegeleinte, sok millió és millió esztendővel ezelőtt a föld egy óriási tüzgolyó volt, melyen nem élhetett semmiféle

zón volt, részeken kezdtek növények is nőni, de állatok még meg nem élhettek. A föld történetének ezt a részét látjuk a rajzon a két első vastag vonal közti képekben. E korból számos megkövült halat, csigát, kagylót találhatni mai nap, még pedig nem ám a mostani tengerekben, hanem oly vidékeken, ahol most hirét is alig tudják a tengernek, magas hegységek tetején, p. o. nálunk Magyarországon a Kárpáton is!

A FÖLD TÖRTÉNETE.

Ezután nagy változás, fölfordulás következett a földön. A tüzgolyó mindinkább hült és mindig vastagabb kéreg vette körül, több-több száraz terület alakult s növények is jobban tenyészthettek. Ekkor már nem csupán halak és csigák voltak, hanem támadtak olyan négylábu állatok és madárfélék is, melyek a szárazföldön is tudtak járni; roppant nagyságu, idomtalan formájú állatok s csontjaik kívülten szintén mindenfelé találhatóak a szikláknak. Ember ez időben még nem élt a földön.

Ez a második korszak is elmúlt s következett a harmadik, mely-

ben a tengerek már meglehetősen összeszortultak s a szárazföld nagyobb lett. Roppant erdőségek nőttek mindenfelé, óriási fák és egyéb növények tenyésztek és ekkor már támadtak olyan állatok, melyek a most élőkhez hasonlítottak, csak hogy óriási nagyságuak voltak, úgy hogy a mai álla-

lat, sem növény. Lassan-lassan a tüzgolyó kissé kihült és helyenként víz lepte el, tenger képződött és a tengerben jöttek létre az első élő lények: kagylók, csigafélék és halak. A tenger azonban akkor nemcsak ott volt a hol most; hanem a föld legnagyobb részét elborította. A száraz-

tok közül csak az elefánt versenyezhetett volna velök. A muzeumokban láthatni ez őz állatok csontjait, melyek a föld mélyében sok helyen találtak s a tudósok az egyes csontdarabokból össze tudják alkotni egészen, hogy milyen volt valamely állat abban a rég, rég elmúlt időben! Ember azonban még ekkor sem élt a földön: az óriási állatok, madarak kedvükre élhettek.

Ez a korszak is elmúlt, megint nagy változások történtek, a föld felülete új alakot nyert s ami azelőtt rajta élt, állat, növény, mind eltemetett, megkövült. Ekkor aztán következett a föld történe-

téne az a része, mely most is tart, — és ebben már megjelent az ember is, aki mint az élő lények legtökéletesebbike, a növényeket, állatokat, ásványokat, a tengert és szárazföldet a maga céljára föl tudja használni.

Mint látjátok, a nagy földgolyónak meg van az ő érdekes története s mindaz, amit én itt most csak röviden említettem, tudós férfiak könyveiben hosszan és részletesen meg van írva. Tudom, lesznek köztetek, akik később, majd ha előbbre haladtatok tanulmányaitokban, ép oly kedvvel fogjátok olvasni ezt a történetet, mint most a tündérmeséket.

A KISÉRTET A CSÖNGETYÜBEN.

— Beszélyke. —

EGYESEN voltunk testvérek, — két fiu, két leány. Én voltam a legidősebb s ezért testvéreim jó kedvükben el is neveztek »öreg Tóni«-nak, én pedig ezt nem bántam, mert így nagyobb tekintélyem volt előttük; utánam következett Ilonka, ki nyolcz éves volt, azután a hat éves Elek és végre a kicsike Margitka, ki még alig mult két éves.

Falun laktunk, kényelmes, de ódon nagy házban, melyet nem is tudom melyik öreg apám épített. A ház körül tágas udvar és kert terült el, hol kedvünkre játszhattunk és szaladgálhattunk; esténként vagy rosz időben pedig a tornáczon üldögtünk. E tornáczról a pitvarba a nagy, becsukható ajtón kívül egy kis rács ajtó is nyílt, mely csak arra szolgált, hogy tyuk, liba, kutya, macska be ne mehessen; e kis rács-ajtó egyik léczére pedig csöngetyü volt erősítve, hogy bent a szobában hallani lehessen, ha nyitja valaki. Este lefekvés

előtt bezárták a nagy ajtót is és ekkor aztán a csöngetyüs kis rács-ajtót senki se mozdithatta meg többé kívülről.

Mi hárman: Ilonka Elek és én, mindig együtt játszottunk, a kis Margitka pedig öreg dadájával járt, többnyire ölbén, mert nagyon gyöngye és beteges volt. Az öreg dadát mi is mindnyájan nagyon szerettük, mert minket is ő ápolt volt, mikor még kisebbek voltunk és most is esténként, mikor Margitkát már lefektette s mellette örködött, gyakran oda ültünk körébe, ő pedig mesélt nekünk. Kifogyhatatlan volt a mesében, mindig ujat meg ujat mondott, még pedig többnyire szobai kisértetekről, szellemekről, melyek a kulcslikon járnak be és ijesztenek. Kisebb testvéreim borzongva és ijedezve bujtak össze, mikor ilyen meséket hallottak; én azonban, ki már iskolába jártam s ki édes atyámtól is hallottam, hogy kisértetek nincsenek, mindig nagyon

büszkén és hetykén mondám, ha a mese véget ért:

— Szép volt, csak hogy nem igaz ám!

Testvéreim szörnyen bámultak mérészségemen, hogy ilyet merek mondani az öreg dada meséire; a dada pedig bosszankodva nézett rám, mert ő maga szentül hitte, hogy mind igaz, amit ő másoktól hallott s nekünk elmesélt. Sokszor mondá tehát:

— No no! majd meglássa Tóni urfi, megbánja még egyszer, hogy így beszél. Csak nevéssen! Tudom én, amit tudok. Én már öreg vagyok, sokat hallottam és tapasztaltam!

A jó öreg dada régi hü cselédünk volt s mamánk teljesen megbizott benne, egészen reá hagyhatott minket gyermekeket, amit annál inkább kellett is tennie, mert neki magának tömérdek volt a dolga a háztartás körül. A dada hűségesen gondunkat is viselte, mi szerettük, engedelmeskedtünk neki és így szüleink azt hitték, hogy minden a legszebb rendben van. Pedig bizony nem úgy volt, mert öreg dadánknak volt egy szerencsétlen tulajdonsága: a babonáság s ez csakhamar reánk is elragadt.

Estéknként, mint mondtam, a szobában összegyűlve hallgattuk a dada meséit. Egy este ugyancsak sokáig tartott a mese s mint rendesen, ismét holmi szellemekről szólt, úgy hogy szinte borzongott tőle a hátunk. Én iparkodtam ugyan bátornak mutatkozni s ez félig-meddig sikerült is. — midőn egyszerre a tornáczajtó felől halk csöngetés hallatszott.

— Ki csönget? kérdém meglepetve. Hiszen a külső ajtó már be van csukva!

Mindnyájan csodálkozva néztünk egy másra s az épen ekkor hallott kísérteties mesére visszaemlékezve, alig mertünk megmozdulni.

— Ez különös, nagyon különös! szól az öreg dada.

— No bizony! mondám vitézül. Alkalmasint nyitva felejtették a külső ajtót s a Bodri kutya rázogatja a kis rács-ajtót; be akár jönni. Ettől szól a csöngettyü.

— Meg kell nézni.

Nem tudom, azért-e, mert mindnyájan egyformán megijedtünk, vagy mert egyformán bátrak voltunk, — de valamennyien egyszerre fölkeltünk s kimentünk a pitvarba, két gyertyával is világítván magunknak. Az ajtóhoz érve, ugyancsak elbámultunk, — a külső nagy ajtó jól be volt csukva, kívülről tehát senki sem férhetett hozzá a rácshoz, melyre a csöngettyü meg volt erősítve; bent a pitvarban pedig senki sem járt. Meglepetve néztünk egymásra s az öreg dada végre, hozzám fordulva, rejtelmesen mondá:

— Lássa ifiur, ugy-é mondtam, hogy ez nagyon különös!

Én azonban nem akartam magamat mindjárt magadni s bár titkon mindenféle csodás gondolatok forogtak a fejemben, mégis nagy bátorságot mutatva mondám:

— Dehogy különös! Talán szél fuj odakint, megrázta a külső ajtót s ettől mozdult meg a csöngettyü is.

— Oh dehogy! Egészen csöndes az idő! Tudom én, mi van abban a csöngettyüben!

— Micsoda? micsoda? kérdeztük mindnyájan.

1874

És az öreg dada rögtön tudott hoszszu mesét mondani valami elátkozott szellemről, mely abban a csöngetyüben lakik s melynek nincs nyugodalma, azért szólal meg éjelenként. Szinte belesápadtunk a borzalmas mese hallgatásába, annál inkább, mert épen mikor a mese véget ért, a csöngetyü egészen halkan, titkosan ismét megszólalt.

Csak nehezen tudtunk az éjjel elaludni s mindnyájan a csöngetyüben rejtőző szellemmel álmodtunk. Másnap reggel, mikor már fényesen ragyogott a nap s mindenki dolgai után járva ment ki és be az ajtón, mi gyermekek félénken, de mégis kíváncsian lopóztunk a kis rácsajtóhoz és vizsgálgattuk az egyik lécezen dróton függő csöngetyüt... Nem láttunk rajta semmi különöst, épen olyan volt, mint eddig; kísértetnek, szellemnek, semmi nyoma s ez engemet ismét fölbátorított, úgy hogy az öreg dadának azt mondtam:

— Ugyan hiába ijesztgetett minket tegnap este... nézze meg a csöngetyüt... nincsen abban semmi sem. Tudtam én, hogy az csak mese, kísértet nincs.

— Jól van, jól, ifiúr; majd meglátja még egyszer! Nappal persze nem láthatni semmit... de én tudom, mit beszélek!

Az öreg dada oly komoly hangon mondta ezt, hogy az én nagy bátorságom meglehetősen elenyészett, kisebb testveim pedig félve húzódtak el attól a veszedelmes kis rácsajtótól.

Este, mintha összebeszélünk volna, mindnyájan figyelemmel lestük, valjon az ajtók becsukása, után ismét megszólal-e a csöngetyü. És valóban megszólalt!

Néha csak egészen halkán, úgy hogy alig lehetett hallani; néha kissé erősebben, úgy hogy semmikép sem lehetett eltagadni. Pedig kívülről senki sem nyulhatott hozzá... a pítvarban sem volt senki... lehetetlen volt tehát a rejtélyt megmagyarázni s a dada diadalmasan nézett reám. Meg kellett vallanom, hogy magam is félek... hogy nem lehet más, mint amit a dada mesélt... abban a csöngetyüben valami kísértet lakik!

Több napon át tartott ez az ijesztő esti mulatság s a félelem annyira erőt vett rajtunk, hogy már nappal sem tudtunk egyébre gondolni, örökké csak holmi babonás meséken, kísértéken járt az eszünk, este pedig nem tudtunk a rendes időben lefeküdni, hanem mindig lestük a csöngetyü hangját s csak akkor feködtünk le, mikor már egészen elnyomott a fáradtság. Mindenféle borzasztó históriákat gondoltunk ki és egymást ijesztgettük; a szobából pedig kilépni a világért sem mertünk volna.

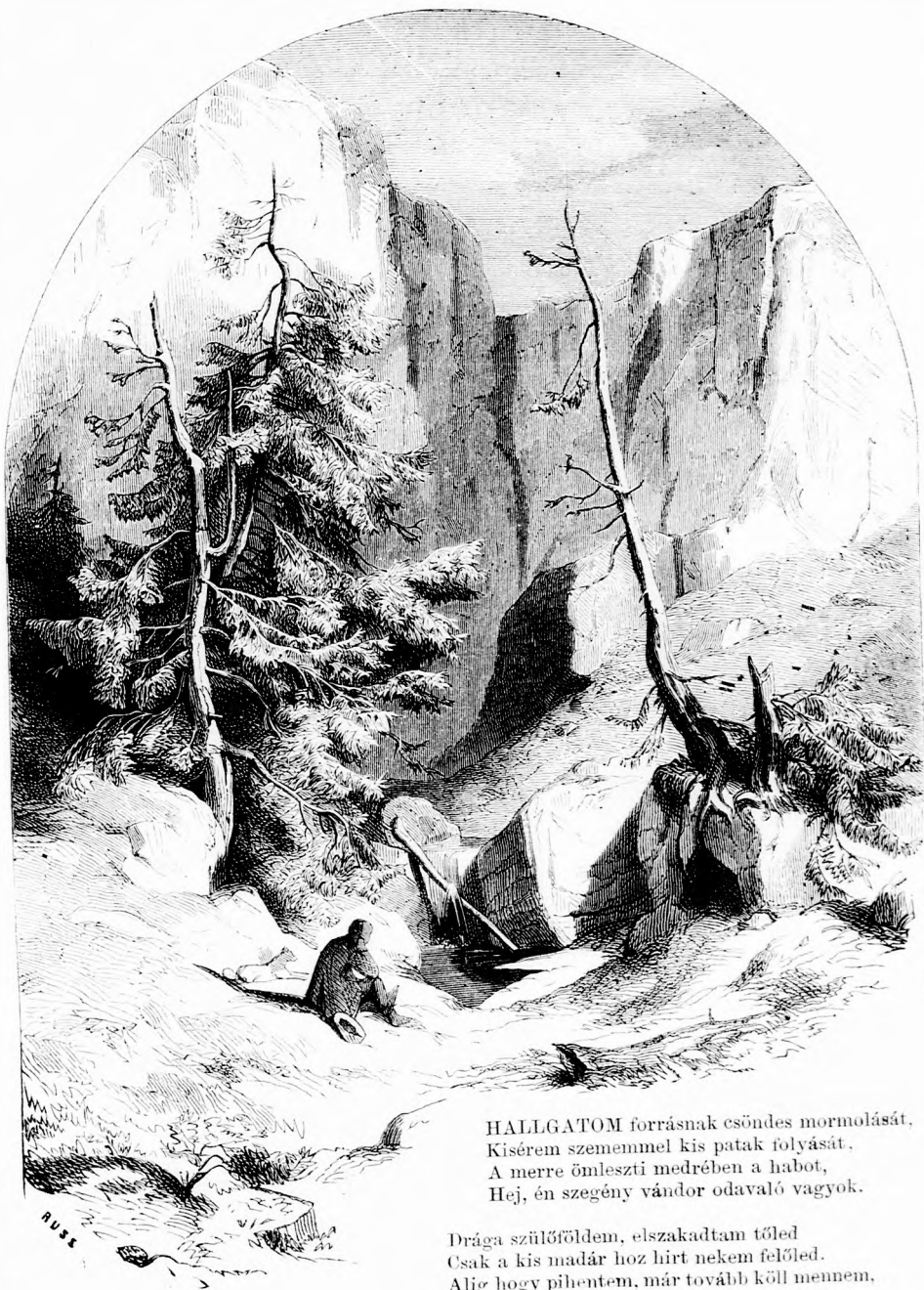
Egy este, már meglehetősen későn, még mindig ébren voltunk, midőn mamánk, ki valamit keresett, csöndesen benyitott szobánkba.

— Mi ez, gyerekek? kérdé meglepetve és kissé boszankodva. Ti még nem alusztok? Mért nem feködtetek le?

Jó darabig zavartan pillantgattunk egymásra és az öreg dadára s nem tudtunk mit mondani; de végre aztán lassanként mégis csak bevallottuk, hogy minket bizony az a kísértet nem hágy aludni, mely ott abban a csöngetyüben rejtőzik. De már erre aztán megharagudott a mama.

(Folytatása a 270. lapon.)

FORRÁS MELLETT.

HALLGATOM forrásnak csöndes mormolását,
Kisérem szememmel kis patak folyását.
A merre ömlesztí medrében a habot,
Hej, én szegény vándor odavaló vagyok.

Drága szülőföldem, elszakadtam tőled
Csak a kis madár hoz hirt nekem felőled.
Alig hogy pihentem, már tovább köll mennem,
Oh, mért köllött nekem bujdosóvá lennem!

(Folytatás a 268. laphoz.)

— Ugyan, dada, hogy tudja a gyermekeket ilyen bolondságokkal ijesztgetni! mondá szigoruan. És ti hogy tudjátok elhinni, kivált te, Tóni, aki már tanultál is valamit?

Nagyon szégyenkeztem, de mert magam is igazán hallottam azt a csodálatos, megmagyarázhatatlan csöngetést, ezuttal nem hajoltam meg a mama szigoru szavai előtt, hanem így feleltem:

— Oh kedves mamácska... ha itt lettél volna velünk s hallottad volna azt a titkos csöngetést!.. akkor nem mondanád, hogy bolondság!

— Jól van; most csak feküdjetek le, majd holnap idejövök és nyomára járok ennek az egész bohóságnak.

(Vége következik.)

RIGÓ.

(Képpel a 272. lapon.)

Rigó madár, rigó madár,
Kedves vagy te, szegény dalár!
Ámbár a te nótád kicsi,
A szívem még is üditi.

Ágról ágra már nem lebegsz,
Nem a zöld erdőben zenegsz,
Nem élőfán üldögélsz te,
Hanem nagy-apó székébe!

Annak repülsz az ágára,
Barátom, rigó madárka.
De azért nem vagy rabságban,
Dalolsz teljes szabadságban.

BETÜREJTVÉNY.

Án	Bu	Bu	Án
----	----	----	----

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

»A KIS LAP« XII. köt. 14-ik számában közölt betürejtvény megfejtése:

„Csikszék.“

Helyesen fejtették meg: Nerolda Károly, Macher Ilona és Ernő, Degré Miklós és Andor, Szentiványi Ferencz, Majláth Gusztáv, Siegmund Rezső, Varga Emil, Rohonczy L., Miklós Juliska, (kinek a kezeirása a levél? F. b.) Szalasi Mariska és Gizella, Buday Emma, Buzogány Gyula, Neumann Ilona és Miksa, Molnár Dani, Prandtner István, Lovász Irma és Karola, Zinsenheim Ilon és Tercsi, Singer Adél, Tanos Irma és Margit, Bleuer Berta, Raisz Vilma, Frank Albert és Mór, Kozma Mariska, Kepf Irén, Barezán Etelka, Wagner István, Márton Kálmán, Sziklássy Etelka, Steuer Gizella, Vámosy Zoltán, Kumer Béla, Jezovics Ilona, Mariska és Kálmán, Szücs Lajos, Weisz Gábor, Imrek Ágnes és Izabella, Angyal Béla, Szalay József, Remenyik Pista, Mocsáry Sándor, Forster Gizella, Margit és Laczi, Karakásevich Mariska és Olga, ifj. Sztankay Kálmán, Kremniczky Józsi, Vojtek Ilka, Okolicsányi László, Dienes Lenke, Fraenkel J., Kohn Hermina, Zákó Emma, Jeszenszky Matild, Rozinger Gizella, Jenny és Béla, Buda Aranka, Deutsch Ödön, Szegszárdi János, Krisztel Sarolta, Pázmány Zoltán, Torossy Oliva, Bauholzer Irén, Kohn Mór és Aron, Falk Géza, Majtényi Regina, Lehoczky Emma, Szeremlei Piroska, Molecz Károly, D'Elseaux Lenke, Mihelyi Jenő, Retezár Etelka, Schwarcz Kálmán, Révy Károly, Kollerich Margit, Polatschek Hugó, Simoncsics Elemér, Kohn József, Bódy Irma, Paiss Mariska, Kosztolányi Ilonka, Csepreghy Vilmos, Koller Ilonka, Hanvay Mária és Erzsi, Szongott Vetti, Roszner Aladár, Hóbor Kálmán, Lágler Ilona, Kunstadt Jakab, Bodó Lajos, Kreskay Piroska és Emma, Kőházy László, Gráber Gyula, Knebel Kornél, Jenő, Feri és Kálmán, Merza Gizella, Boross Ilona, Csáka Aurél, Fayl Mariska, Weinberger Gizella, Török István, Bleuer Miklós.

HALÁSZ LEÁNYKA.

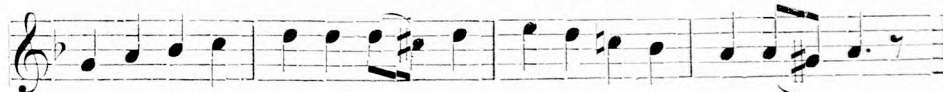
Szövege a »Kis Lap«-ból.

Dallama: *Koldánytól.*

Mérsékeltén.

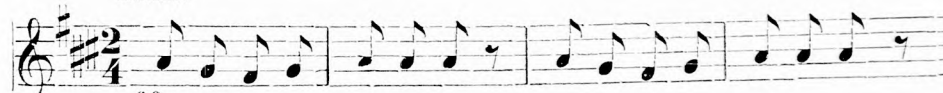
Ha - lász lány-ka va-gyok én, Du - na par-ton la - kom én ;
Ez a csu-ka be kö - vér Egy fo - rin - tot is meg - ér ;

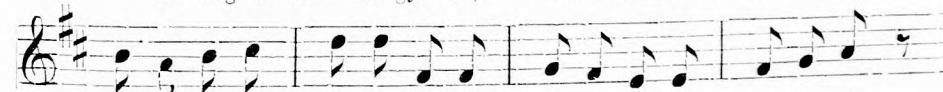
É - des a - pá m ha - la - i - val A pi - a - czon já - rok én,
Szé - les fe - je, ne - héz far - ka, Nem czi - gány hal, ősz - tő - vér,

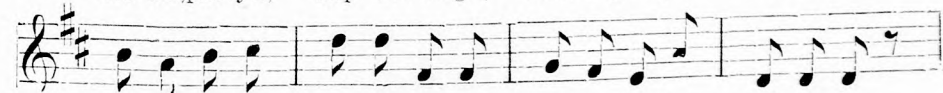
É - des a - pá m ha - la - i - val A - pi - a - czon já - rok én.
Szé - les fe - je, ne - héz far - ka, Nem czi - gány hal, ősz - tő - vér,
Élénken.

Hát még az a ke - cse - ge A ha - lak - nak re - me - ke !
Ez még a de - rék gye - rek, Ez a pon - tyom, a ke - rek !

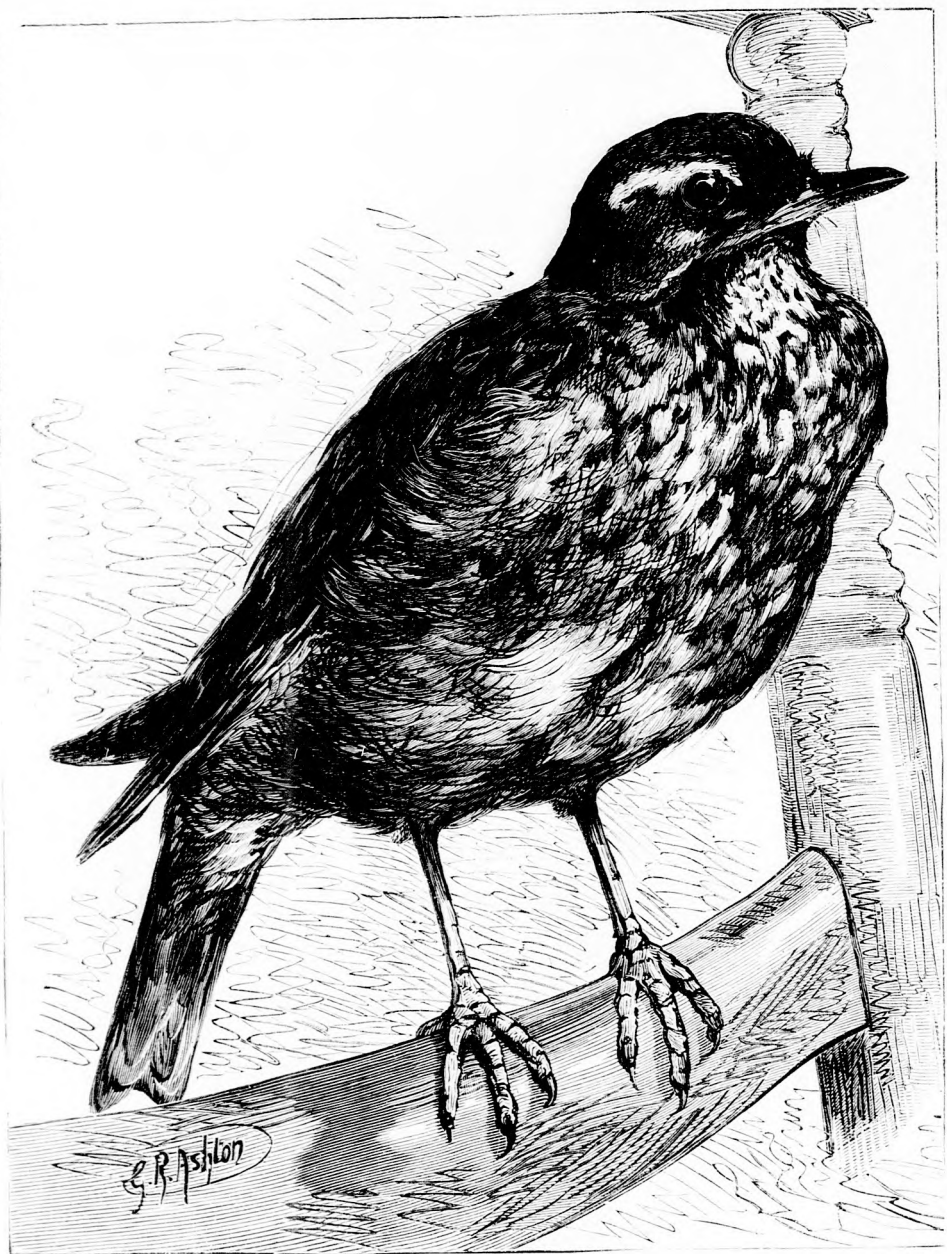
Ve - gye - tek meg asz - szony - sá - gok, Bi - zony jól jár - tok ve - le,
Csu - kát, pon - tyot, szép ke - cse - gét, Asz - szony - sá - gok ve - gye - tek !

Ve - gye - tek meg, asz - czony - sá - gok, Bi - zony jól jár - tok ve - le.
Csu - kát, pon - tyot, szép ke - cse - gét, Asz - szony - sá - gok, ve - gye - tek !

1874

RIGÓ. (Lásd a 270. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

